

„Lassan izzó, édes románc.” – Lana Ferguson, bestsellerszerző

DONE AND DUSTED

bevégeztetett

*fine
selection*

LYLA SAGE

LYLA SAGE

DONE AND
DUSTED

bevégeztetett

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2026

*Leónak, aki az én vándorom,
napsugaram és egyetlen esőcseppem.
Hiányzol mindennap.*

TARTALMI FIGYELMEZTETÉSEK

Ez a könyv felnőtt (18+) olvasóknak készült. A „Bevégeztetett” explicit nyelvezetet és kendőzetlen szexuális jeleneteket tartalmaz.

További felkavaró tartalmak:

- szorongás,
- sérülés utáni trauma,
- alkoholfogyasztás,
- beszélgetés az ADHD-ről,
- hivatkozás drogokra,
- hivatkozások egy feltételezhetően irányító magatartású volt partnerre,
- szülő halála (múlt, érintőleges),
- pánikrohamok (egy oldalon),
- hivatkozások mérgező gyermekkori környezetre,
- hivatkozások mérgező szülői kapcsolatokra.

A SZERZŐ MEGJEGYZÉSE

Amikor elkezdtem írni ezt a könyvet, olyan karaktert kerestem, aki vel én és a hozzám hasonló nők is tudnak azonosulni. Imádok olvasni, és ahogy te is, rengeteg könyvet olvastam már. Annyi szereplő van, akik közel állnak a szívemhez, de egyikkel sem tudtam olyan mélyen azonosulni, ahogy szerettem volna, mert az ő fejükben élni annyira más, mint a sajátomban.

A *Bevégeztetett* főszereplője Emmy. Nem sok közös van bennünk, de ahogy én, úgy ő is ADHD-s. Lehet, hogy az agyunk működésében jelentkező különbség csupán árnyalatnyi, de ez nem jelenti azt, hogy nem létezik vagy nem befolyásolja az életünket.

Tudom, hogy az ADHD diagnózisa mindannyiunknál másképp jelentkezik. De ha valaha is előfordult veled, hogy nehezen tudtad megmagyarázni, hogy miért hagysz mindent – szó szerint – az utolsó pillanatra; hogy miért érzed úgy, hogy nem vagy ura a helyzetnek, vagy hogy a nyelved nem a szádba való, amikor túl hangos a zene; vagy számtalan más, az ADHD-ra jellemző dolgot éltél meg, akkor talán magadra ismersz a *Bevégeztetett*ben.

Emmy és én ott leszünk veled.

Kellemes olvasást!

Lyla

EMMY

— CLEMENTINE RYDER! Istenemre esküszöm, ha egész éjjel itt fogsz búslakodni, hazaviszlek! – jelentette ki Teddy.

– Nem búslakodom! – ellenkeztem, még akkor is, ha pontosan azt tettem. Így hatott rám az, hogy otthon voltam. És az is, ahogy Teddy a teljes nevemet használta. Most őszintén, kinek jut eszébe, hogy az egyetlen lányát egy gyümölcsről nevezze el?!¹

Amikor bulizásról volt szó, Teddy komolyan vette a dolgot, és ha Teddy komolyan vett valamit, nem lehetett vele vitatkozni. Általában nem bántam. Teddy a legjobb barátnőm volt. Jobban ismert, mint én saját magamat, és előbb tudta, mire van szükségem, mint én. Amikor reggel úgy döntöttem, hogy összepakolom a lakásomat, egy cetlit hagyva a hűtőn szakítok a fiúmmal, és otthagynom a rodeópályát, háromszáz mérföldet vezettem egyenesen a kis szülővárosunkban álló házáig.

Még ki sem pakoltam a terepjárómat – ott állt Teddy felhajtóján.

¹ Clementine: mandarinfajta (*a ford.*)

Megismertem a földutat, amin Teddy éppen vezetett, és rögtön azt kívántam, bárcsak a kocsimban lennék megint.

– Az Ördögcsizma? Ez most komoly? – kérdeztem. Tudtam, hogy nincs túl sok lehetőségünk Meadowlarkban, de az Ördögcsizma volt az egyik olyan hely, amit szerettem volna elkerülni. Meglehetősen nagy volt az esélye, hogy a jelenlegi vendégek mindegyikét ismerem.

Apa és a bátyáim még nem tudták, hogy itthon vagyok, és ennek így is kell maradnia még egy darabig.

– Igen, az Ördögcsizma. Szórakoztató és esztelen – magyarázta Teddy. – És neked szórakozásra és esztelenségre van szükséged, Emmy.

Őszintén szólva, tényleg erre volt szükségem, de Teddy szórakozásról alkotott képe mindig is meglehetősen különbözött az enyémtől.

– Tudod, mi a szórakozás? – kérdeztem. – Bor és...

Teddy félbeszakított, és befejezte a mondatomat.

– Bor és a *Sweet Home Alabama*. Igazad van – mondta. – De Emmy! Egy hónapig ültél a lakásodban, Denverben, ahol a bor és a *Sweet Home Alabama* volt a szórakozásod. Minden egyes alkalommal, amikor FaceTime-on hívtalak, hallottam, ahogy Patrick Dempsey-vel szakítanak az oltár előtt, és magam előtt láttam a könnyes, kék szeméit – ez már túl sok volt nekem.

– Ez a legjobb jelenet az egész filmben! – vitatkoztam. – Darabokra töri és össze is rakja a szívedet.

Teddy a saját szívére tette a kezét.

– Nem akarom kétségbe vonni a *Sweet Home Alabama* érdemeit – mondta. – Sosem tennék ilyet. Csak azt mondom, biztosan oka van, hogy hazajöttél, ahelyett, hogy harminckettedszer is fájtad volna.

A francba! Utálom, amikor igaza van!

– Rendben – adtam meg magam. – De a tied minden kör!

Teddy felnevetett.

– Túl kicsiben gondolkodsz! Miért is kéne fizetnem az italodat, vagy a sajátomat, amikor tudom, hogy legalább egy tucat férfi van az Ördögcsizmában, aki szívesen megteszi ezt nekünk.

– Túlbecsülöd a férfiakra gyakorolt hatásomat – mondtam.

– Te meg alábecsülöd az enyémet! – kacsintott Teddy. – Ráadásul – tette hozzá –, te vagy Clementine Ryder, a rodeóbajnok, és egyben Meadowlark legnépszerűbb családjának tagja. Az emberek valószínűleg verekedni fognak azért, hogy ki hívjon meg téged, és egyúttal engem is, egy italra.

Bosszúsán fújtam egyet.

Teddy meggyőzően mosolygott.

– A főiskola és a versenyzés között majdnem egy évtizedig távol voltál, és amikor visszajöttél, csak a családdal és velem találkoztál – folytatta. – Meadowlark angyalából Meadowlark rejtélye lettél. Az emberek örülnek majd, ha látnak.

Teddy terepjárója megállt. Kinéztem az utasoldali ablakon az ismerős, poros parkolóra. Tele volt. Hát persze hogy tele volt – péntek este volt Meadowlarkban, Wyomingban.

Miért nem várhatott hétfőig az az epizód, ami miatt összepakoltam az életemet Denverben, és hazarohantam?

Az Ördögcsizma Wyoming egyik legrégebbi bárja, és szinte közvetlenül Meadowlark megye határán áll. Elég félreeső helyen van ahhoz, hogy a vendégei kevés kivételtől eltekintve csak helyiek legyenek. Kívülről semmi különös nem látszik rajta. Valójában belülről sem tűnik valami nagy számnak. Egy régi faépület, klasszikus westernkocsma stílusban. Megfakult festékfoltok, rengeteg neonreklám a falakon, a bejárati ajtó felett pedig egy darab furnérlemez

lóg, amire egy cowboycsizmát festettek, benne egy ördögzigonnyal. Valójában sehol sincs kiírva, hogy „Ördögcsizma” – sem az ajtón, sem a poharakon vagy bármi máson. Csak a magányos csizma és az ördögzigony látszik.

Bár még mindig a kocsiiban ültünk, a zenekart már hallottam. Egy Hank Williams-számot játszottak. Még csak kilenc óra volt, és a klasszikus countryzene egész addig folytatódik majd, amíg a közönség el nem kezdi követelni az újabb slágereket, amire táncolhatnak és énekelhetnek.

Szorítottam, hogy addigra Teddy és én már ne legyünk itt.

De nem fűztem hozzá sok reményt.

– Hé! – szólt Teddy gyengéden a vezetőoldalról. – Ha tényleg nem akarsz itt lenni, elmehetünk, de nekem nem jut eszembe semmi más, amit szívesebben csinálnék, mint hogy a legjobb barátnőmmel együtt töltsen az első itthoni éjszakáját egy olyan helyen, amit titokban mindketten imádunk.

Bár nem szívesen vallottam be, de tényleg szerettem ezt a helyet. Teddy folytatta:

– Mindig jól éreztük itt magunkat. Alacsony kockázat, magas jutalom.

Sóhajtottam. Valahol egy kicsit izgatott voltam, hogy az Ördögcsizmába megyek. Hogy itthon lehetek. És valahol mélyen azt is tudtam, hogy Teddynek igaza van. Jól szórakoznánk, az emberek kedvesek lennének, és valószínűleg nem kéne fizetni az italainkért. Ez az, ami jó Meadowlarkban – hogy kiszámítható. Talán még kellemes is. Pont az a két dolog, amire éppen most szükségem van.

– Mit akarsz csinálni, Emmy? – kérdezte Teddy. Ránéztem.

– Maradni akarok – feleltem. És úgy is gondoltam.

A megawattokban mérhető mosoly Teddy arcán nemcsak Meadowlarkot, de a környező megyéket is elláthatta volna energiával. A kezemért nyúlt, és megszorította.

– Ez a beszéd! Akkor hajrá!

Nagy levegő, Emmy! Megfogtam a kilincset, hogy kinyissam Teddy kocsijának ajtaját, és a vállammal jól meglöktem. Az 1984-es Ford Rangernek voltak furcsaságai – az alig működő ajtó az egyike volt ezeknek.

Amint a csizmám elérte a földet, a gyomorgörcsöm is oldódni kezdett. Volt valami megnyugtató abban a hangban, ahogy a kavics csikorgott a talpam alatt: úgy éreztem, rendben vagyok. Ismerős volt. Mostanában minden olyan idegen volt, de ez nem. Az otthon nem.

Miután olyan sok időt töltöttem azzal, hogy kiterveljem, hogyan szabaduljak el Meadowlarkból, nem tudtam, milyen érzés lesz, ha visszajövök. Nyaralni, szülinapokra, néhány hétvégére visszatértem ugyan, de ez most véglegesnek tűnt. Azt hittem, csapdában érzem majd magam, mint évekkkel ezelőtt.

De nem. Szerencsére minden rendben volt velem.

Szívtam egy jó mélyet a hűvös, éjszakai levegőből. Úgy éreztem, mintha a tüdőmbe áramló levegő elkezdené lelökni a mellkasomra nehezedő súlyt.

Hallottam, ahogy Teddy megkerüli a terepjárót, miközben becsaptam az ajtót.

– A francba, Ryder! Majdnem elfelejtettem, milyen dögös vagy!
Mosolyogtam. Őszintén.

A Teddytől kapott bókók voltak a legjobbak, mert tudtam, hogy komolyan is gondolja őket. Teddy odaadó, szenvedélyes és melegszívű volt. Sosem mondott olyat, amit nem úgy gondolt.

– Már eldöntöttem, hogy veled megyek haza ma éjjel, Andersen. Nem muszáj elhalmoznod bókokkal! – mondtam, ahogy belekaroltam. – Jó páros vagyunk.

És tényleg azok voltunk.

Teddy és én elválaszthatatlanok vagyunk, amióta az apja több mint húsz évvel ezelőtt elkezdett dolgozni a családom farmján. Bár a főiskola után az elmúlt négy évet más városban töltöttük, majdnem mindennap beszéltünk, és Teddy évente legalább négyszer megtette a Denverbe vezető nyolcórás autótutat. Szerencsés vagyok, hogy olyan barátnőm van, amilyenről a legtöbb ember álmodni sem mer.

Amikor ma megálltam a háza előtt, az egész életem ott volt a terepjárómban. Neki a szeme sem rebbent. Nem kérdezett sem a lakásról, sem a barátomról, sem a karrierről, amit magam mögött hagytam. Adott sajtot és diétás kólát, és hagyta, hogy néhány órát a kanapéján duzzogjak. Aztán összecapta a kezét – jelezve, hogy ideje továbblépni –, és azt mondta, keressek valami cuccot a szekrényében, mert elmegyünk otthonról.

Egy egyszerű fehér topot választottam, amit most a kedvenc, bélelt farmerdzsekim takart, és egy fekete szaténszoknyát. A szoknya egy kicsit merészebben volt felsliccelve, mint amihez szoktam – a kivágás egészen combközépig ért –, de imádtam, ahogy éreztem magam benne. Dögösnek. Fekete cowboysizma volt még rajtam, ami soha nem lehetne tíz lábnál közelebb egy lóhoz, de tökéletes volt egy éjszakára a bárban.

Teddy fekete, rövid ujjú crop topot és világoskék farmert viselt, ami úgy nézett ki, mintha szó szerint a testére öntötték volna. Vörös haját magas lófarokba kötötte, ami minden mozdulatánál himbálózott.

– Kész vagy, bébi? – kérdezte.

Újabb mély lélegzetvétel a hűvös wyomingi levegőből. *Minden
rendben, Emmy, gondoltam. A csizmád nincs már többé a kengyel-
ben. Szilárd talajon állsz.*

– Kész vagyok.

EMMY

ÁTLÉPNI AZ ÖRDÖGCSIZMA KÜSZÖBÉT olyan érzés volt, mint-
ha a kedvenc farmerodat vennéd fel. Minden a helyén volt,
tökéletesen passzolt. A hely sötét volt, és kopottas, mindenhol régi
cigarettafüst szaga terjengett. Wyomingban 2005-ben betiltották a
dohányzást zárt térben, de senki sem szólt egy szót sem, ha valaki
időnként rágyújtott az Ördögcsizmában.

Végül is, csak egy tipikus, lepukkant kocsmá volt, amit csupán a
pult mögötti lány, sárga fény, a színpadi lámpák és számos neoncső
világított meg. Volt valami különleges abban, ahogy a neonfény át-
törte a sötétséget.

Kedvenc plakátomon egy cowboy lovagolt egy sörösüvegen,
mintha az egy bika lenne, és a kép pont a kedvenc bárasztalom felett
lógott a sarokban. Nem hiszem, hogy valaha is láttam az Ördögcsiz-
mát világosban, és nem is akartam látni. Minden sokkal rejtélye-
sebbnek tűnt a neonfényben.

Sőt az emberek is jobban néztek ki. Ez az, ami mindenkit baj-
ba sodort az Ördögcsizmában. Néhány lépés után éreztem, hogy a

csizmáim a padlóhoz tapadnak – valószínűleg egy harminc évvel ezelőtt kilötytént whiskey kellemes ízétől átítatva –, miközben Teddyvel a neonfényű cowboysarkomhoz igyekeztünk.

– Rendben, akkor mit iszunk ma este? Világosat vagy sötétet? – kérdezte Teddy.

– Világosat – feleltem, jól tudván, hogy itt csak két lehetőségünk van: vodka vagy tequila. És nem volt kétségem afelől, hogy Teddy a tequilát választja majd.

– Akkor legyen tequila – mondta. Vannak dolgok, amik sosem változnak.

Semmi sem hasonlítható ahhoz a meghittséghez, amelyet csak a szeretteid közelében érezhetsz, és én nagyon szerettem Teddyt.

– Te csak maradj itt, továbbra is légy dögös és rejtélyes, én meg hozom az első kört! – kiabálta túl Teddy a zenekart.

– Tequila szódával, oké? – Tudtam, ha nem tisztázom vele, képes két felessel visszajönni. Mindegyikünknek kettővel. – Hadd rázódjak bele.

Teddy a szemét forgatta, aztán elindult.

– Rendben. Tequilák szódával. Egyelőre.

– Dupla lime-mal, légy szíves! – kiáltottam utána. Anélkül, hogy megfordult volna, intett a kezével, hogy jelezze, meghallotta.

Mielőtt leültem, levettem a farmerdzsekim, a székem támlájára terítettem, és körülnéztem.

Észrevettem néhány törzsvendéget a bárpultnál – ott volt George, Fred, Edgar és Harvey. Szerintem már az idők kezdete óta itt voltak minden este. Volt egy ötödik tagja is a bandának, de Jimmy Brooks néhány évvel ezelőtt meghalt. Soha senki nem foglalta el a helyüket a bár túlsó végén – még Jimmy széke is üres volt. Kíváncsi voltam, vajon lesz-e valaki elég bátor vagy ostoba ahhoz, hogy ráüljön.

A fickók öregek voltak, de ez még nem jelentette azt, hogy ne hozták volna a frászt bárkire.

Teddy a bár felé vette az irányt, copfját Edgar felé lóbálva – kétségtelenül azért, hogy megpróbálja rávenni az öreget, hogy kifizesse az italainkat.

A zenekar elkezdte játszani Waylon Jenningsől az *I've Always Been Crazy*-t. A színpad előtti tömeg csak úgy harsogta a refrént. Néztem őket. Fesztelen örömük széles mosolyt csalt az arcomra.

– Emmy? – Az éneklő cowboysoporról a mély hang gazdájára fordítottam a tekintetem.

– Kenny! Szia! – Nem emlékszem, mikor láttam utoljára Kenny Wyattet – talán az érettségim –, de azonnal felismertem, ahogy ott állt előttem. Szőkésbarna haját rövidre vágatta, és olyan gondosan nyírt szakállt viselt, amivel sosem tudtam volna elképzelni. Kenny a meadowlarki középiskola egykori hátvédjeként volt ismert, de ő volt Emmy Ryder korábbi fiúja is az érettségi banketten.

– De jó, hogy látlak! – mondtam, ahogy a székemről felállva gyorsan megöleltem. Szorosan körém fonta a karjait, és megszorított. Amikor elhúzódtam tőle, az egyik kezét a derekamra hagyta, így én is ott hagytam az enyémet a vállán. Ha már Meadowlarkban vagyunk, gondoltam.

– Atyaég, Em! Rég nem láttalak! Azt hittem, mostanra már egy NPRSZ²-körüton vagy. – A Női Professzionális Rodeósövetség valószínűleg szintén ezt gondolta.

– Szünetet tartok – feleltem, és belekezdtem a betanult szövegbe, amit egész úton gyakoroltam Denvertől Meadowlarkig. – Régóta

² WPRA: Women's Professional Rodeo Association (*A ford.*)

versenyzek már, ezért úgy gondoltam, ideje a családommal is eltölteni egy kis időt. Ráadásul nagyon hiányzik a ranch.

Egy kicsit megszorította a derekam. Nem utáltam.

– Az apád és a testvéreid egész komoly vállalkozást folytatnak odaát. Biztos örülnek, hogy visszatértél.

Igen, majd biztosan örülni fognak. Ha megtudják, hogy visszajöttem.

– Meddig maradsz itt?

Valószínűleg örökre, gondoltam magamban, tekintve, hogy jelenleg még arra sem vagyok képes, hogy felüljek egy lóra.

Annak, aki az egész életét lovaglással töltötte, rémálom volt, hogy nem tudott átlépni azon a mentális blokkon, amit egy lovaglás közben szerzett sérülés okozott.

Tudtam, hogy ha vissza akarok ülni a lóra, még ha nem is versenyzek, Meadowlark és a Rebel Blue Ranch az a hely, ahol újrakezdhetek.

– Legalább néhány hónapig – mondtam. Próbáltam lelkesnek hangzani, de nem túlságosan, nehogy erőltetettnek tűnjek. – Jó itt-hon lenni.

Kenny rám mosolygott. Nagy, meleg, őszinte mosoly volt.

– Tényleg nagyon jó, hogy látlak, Emmy. És jól is nézel ki! Igazán jól!

Éreztem, ahogy az arcom fokozatosan bíborvörösé válik. Kenny mindig is jól bánt a szavakkal. Úgy nézett rám, mintha mindvégig engem várt volna, és a szavai mögött rejlő őszinteség miatt legszívesebben menekültem és elrejtőztem volna.

Ehelyett egy mosollyal válaszoltam.

– Téged is jó látni, Kenny.

– Amíg itt vagy, többet kellene... – Kenny elhallgatott, ahogy a zenekar hirtelen abbahagyta a *Good Hearted Woman*-t. Zavart csend támadt a bárban, és mindenki a következő számra várt.

Néhány másodperc múlva a gitáros elkezdte pengetni az *Óh, te drága Klementina* kezdőakkordjait. Istenem! Csak ezt ne!

Csak két ember volt, aki viccesnek gondolta, hogy ezzel a dallal kínoz engem, ahányszor csak belépek valahova. Az egyik az idősebb bátyám, Gus volt, de tudtam, hogy ő jelenleg nincs is Wyomingban. Ez csak egyet jelenthetett. Ő volt itt.

Dühösen pásztáztam végig a bár, őt kerestem. *Szemétláda!* Az Ördögcsizma vendégei elkezdtek énekelni és ringatózni, sokan közülük vigyorogva néztek rám. Ez a dal lényegében egy városzerte ismert, helyi viccnek számított, és most minden idegszálammal arra koncentráltam, hogy megtaláljam a poénkodót.

Nem láttam, de valahol itt kellett lennie. Miért volt egyáltalán az Ördögcsizmában?! Nem építhetett volna inkább sörösdoboztornyot a nappalijában? Vagy lövöldözhetett volna whiskysüvegekre is valahol egészen máshol!

Ha képes volt meggyőzni a zenekart, hogy hagyják félbe a műsorukat, akkor valószínűleg nemrég még a színpad közelében lehetett. Gondolkodás nélkül elindultam abba az irányba. Továbbra is a bár fürkésztem, ahogy haladtam. Rossz ötlet ez egy olyan lánynak, aki csak lóháton képes koordináltan mozogni.

Megbotlottam a csizmámban, és valami keménynek ütköztem.

Egy mellkas.

Egy férfi mellkas.

A férfi mellkasa.

Felnéztem a gazdájára, aki gúnyosan elvigyorodott.

Ő volt az. Luke Brooks.

LUKE

ABBAN A PILLANATBAN ÉSZREVETTEM, ahogy a fekete cowboy-csizmája átlépte a bárom küszöbét. Ő volt az, Meadowlark üdvöskéje, egy pokolian idegesítő csaj és a legjobb barátom húga.

Clementine Ryder.

Tavalyelőtt, az ünnepek alatt láttam utoljára, de éppen elhagyta a Rebel Blue Ranchet, amikor megérkeztem. Mint mindig, most is elkéstem.

Gus mesélte, hogy Emmy programja elég sűrű volt az elmúlt néhány évben. Mivel a Ryderek voltak az egyetlen igazi családom, Emmy állandóan jelen volt az életemben, még akkor is, ha manapság ritkán láttam. Néha Gusszal voltam, amikor felhívta, vagy láttam az újságban, hogy újabb bajnoki címet nyert, de az más volt, mint amikor péntek este besétált a báromba.

És ahogy *kinézett!*

Szent ég! Mindig így nézett ki?

Vagy csak a neonfény játszott vele?

A haja kusza volt, és rendezetlen. Még hosszabbnak tűnt, mint amikor utoljára láttam, egészen a háta közepéig ért. Valami fényes

anyagból készült szoknyát viselt; szatén vagy selyem volt, azt hiszem. Szinte hullámozott a testén. Az jutott eszembe, hogy nézne ki lepedőbe burkolódzva. De nem akármilyen lepedőbe – hanem az *enyémbe*.

A francba! Honnan a pokolból jött ez? Mi van velem? Kétségtelen, hogy már régóta nem feküdtem le senkivel. Nem is akarok belegondolni, milyen régóta.

Ő a legjobb barátod kishúga, te faszkalap!

Vészharangként kongott a fejemben a két szó: tiltott terület.

De a fenébe is! Tényleg jól nézett ki. Az még rendben van, ha elismerem, hogy jól néz ki, nem? Felnőtt nő. Én meg felnőtt férfi vagyok, aki általában szeret szép nőket nézegetni. Csak éppen nem láttam már egy ideje egyet sem.

Legalábbis nem *ilyen* szépet. Nem mintha bármi is történhetne közöttünk. Ki nem állhat engem.

Joe, aki ma este a pultos volt, felém intett, kizökkenve ezzel az Emmy Ryderrel kapcsolatos zavaros gondolataimból. Mi a francot keres itt egyáltalán?

Emmy látogatásairól szinte mindig tudtam már néhány nappal az érkezése előtt, mert Gusnak be nem állt a szája, de most egyetlen szót sem hallottam tőle azóta, hogy tegnap Idahóba ment. Ráadásul, amikor Emmy hazatért, sosem hagyta el a farmot. Nem volt titok, hogy mindig is el akart menni Meadowlarkból. A családja iránt érzett szeretete volt az egyetlen, ami erősebb volt az elvágódásánál, és ez is vonzotta vissza, évente néhány alkalommal.

– Brooks! Váltópénz kellene a bárnál, haver! – kiabálta túl Joe a zenét. Igen, pont itt tartottam, mielőtt egy bizonyos barna hajú lány belépett az ajtón, és megálljt parancsolt a lábaimnak. Mióta van ekkora hatással rám a legfiatalabb Ryder?

Nyilvánvalóan mostantól.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

Ez kurvára idegesítő.

Visszanéztem, gyorsan bólintottam Joe-nak, jelezve, hogy hallottam. Ekkor vettem észre, hogy egy vörös hajú lány flörtöl az egyik lovasommal a bárpultnál. Felismertem a dögösen himbálózó lófarokát, mielőtt még megláttam volna az arcát: Teddy Andersen.

Ha először Teddyt láttam volna meg, talán felkészültem volna Emmy érkezésére. Ami kettőjüket illeti, egy dolog biztos volt: ahová az egyik ment, a másik tuti, hogy követte. Ez marhára idegesítette Gust.

Mindig azt gondolta Teddyről, hogy túl sok – túl hangos, túl közönséges és túl sok bajt okoz.

Én kedveltem. Mindig jó barátja volt Emmynek, és egyike volt azon kevés embereknek, akik nem riadtak vissza Gus bunkóságától.

Ráadásul mindig számíthattam arra, hogy a vendégeim kicsit több pénzt költenek, és nagyobb borraivalót adnak a pultosoknak, amikor ő is itt volt. Teddy jót tett az üzletnek, de Gus szerint nem volt jó példa a hűgának. Szerintem Emmy egy kicsit több elismerést érdemelt volna. Csendes volt, de beleváló. Ez tette őket jó párossá Teddyvel. Nem mintha ezt valaha is elmondanám Gusnak.

Semmi közöm nem volt Emmyhez.

Teddy elkapta a tekintetem. Pillantása a veséig hatolt.

Nem tudtam hova tenni az arckifejezését, de aztán láttam, hogy a tekintete Emmyre vándorol, aztán vissza rám. *Bassza meg!* Rajtakaptak, hogy oda bámultam, ahova nem kellett volna! Gyorsan megfordultam, és átvágtam a bárón, egyenesen az irodámba. Pont a színpad mögött volt, ahol a bárzenekar, a Fiddleback, már egy csomó Waylont³ eljátszott.

³ Waylon Jennings: amerikai zenész (*a ford.*)